

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἱστοῦμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ
ἑτησίαν δρ. 12.—
ἡμηνος > 6,50
ἡμηνος > 3,50
ἡμηνος > 4,50
συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

ἑτησίαν φρ. χρ. 15.—
ἡμηνος > 8.—
ἡμηνος > 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Θέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθῆναις, 12 Ὀκτωβρίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 46

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. (Συνέχεια)

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ξεχείλιζε ποτάμι κι' ἐπειδὴ τὰ στόματα τῶν τριῶν γαδιῶν βρίσκονταν σὲ ὕψος πού τὰ νερά ἔμπορουσαν ν' ἀναίθουν, ἡ μόνη τους ἀνηχία καὶ φροντίδα ἦταν νὰ προφυλάξουν τὴν σωρὸς τῆς ξυλείας, πού εἶχαν ἐτοιμάσει γιὰ καινούργιες στοῆς.

Σαυτὸ καταγίνονταν ὁ μηχανικὸς τοῦ θρακωχοῦ, ὅταν ἀξάφνα εἶδε τὰ νερά νὰ στριφογυρίζουν καὶ νὰ πέφτουν σ' ἕνα ἀράθρο πού εἶχαν ἀνοίξει μονάχα τους. Ὁ βάρθρω αὐτὸ βρίσκονταν τὴν ἀρχὴ ἑνὸς στρώματος ἀπὸ ἀνθρώπινα.

Δὲν τοῦ χρειάστηκε πολλὴ κέψη γιὰ νὰ καταλάβῃ τί θὰ γίνετο. Τὰ νερά πέφτουν μέσα στὸ θρακωχοῦ. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ στρώματος ἐκείνου τοῦ ὁρμητικῆς γιὰ κοίτη, Ἀπέξω ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου ὁλοένα. Τὸ ἀνθρώπου πλῆμυριζέται. Θὰ γεμίσει ὅλο κι' οἱ ἐργάτες θὰ πνίγονται.

Τρέχει στὸ πηγάδι τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ δίνει διαταγὰς πρὸς τὸν καταιβάσσον. Ἀλλὰ ἐνῶ εἶναι ἐτοιμὸς νὰ μῇ στὸ βαλόνι, σταματᾷ. Μέσ' ἀπὸ τὸ θρακωχοῦ ἀκούγεται ἕνας ἀτάκατος φοβερός: εἶναι ὁ χεῖμαρρος.

— Μὴν καταιβῆτε! τοῦ λέγουν οἱ ἀνθρώποι του, προσπαθώντας νὰ τὸν ἐμποῦν.

Ἐκεῖνος τοὺς ξεφεύγει, βγάζει τὸ ρόδι του καὶ τὸ δίνει 'ς ἐν' ἀπ' αὐτούς:

— Πάρ' το, τοῦ λέγει, νὰ τὸ δώτῃς σὲ κὸρῃς μου, ἂν δὲν ξαναγυρίσω.

Μπαίνει στὸ βαλόνι καὶ προστάζει:

— Κάτω!

Τὸ βαλόνι κατεβαίνει. Τότε, σηκώνοντας τὸ κεφάλι 'ς ἐκεῖνον πού τοῦ εἶχε

δώσει τὸ ρολόγι του, προσθέτει:

— Νὰ τῆς πῆς πὺς ὁ πατέρας τῆς τὴν φιλεῖ.

Τὸ βαλόνι κατέβηκε. Ὁ μηχανικὸς φωνάζει. Πέντε ἐργάτες τρέχουν. Τοὺς μπάζει στὸ βαλόνι. Κι' ἐνῶ αὐτοὶ ἀνεβαίνουν, ὁ μηχανικὸς ξαναφωνάζει. Τοῦ κάκου! Οἱ φωνὲς του δὲν ἀκούγονται πιά. Τὶς πνίγουν οἱ κρότοι τῶν νερῶν καὶ τῶν γκρεμισμάτων.

Τὰ νερά φθάνουν τώρα στὴ στοὰ κι' ὁ μηχανικὸς διακρίνει λυχνίες. Τρέχει 'ς αὐτὲς, βουτηγμένος ὡς τὰ γόνατα, καὶ παίρνει ἄλλους τρεῖς ἐργάτες. Τὸ βαλόνι ξανακατέβηκε, τοὺς βάζει μέσα καὶ θέλει νὰ γυρίσῃ στὰ φῶτα πού βλέπει. Μὰ οἱ ἐργάτες πού ἔτρωτε, τὸν σηκώνουν μὲ τὴ βία, τὸν παίρνουν μαζί τους καὶ τὸ βαλόνι

ταχύγιο; Αὐτὰ τὰ ἐναγώνια, τα φοβερά ζητήματα παρουσιάζονται στὸ νοῦ τοῦ καταιστρομαγμένου μηχανικοῦ.

Κι' ἐνῶ αὐτὸς ἐξακριβώνει πὺς ἑκατὸν εἴκοσι ἐργάτες ἔμειναν κλεισμένοι στὸ ἀνθρώπου, ἀρχίζουν, ἔξω, σὲ διάφορα μέρη, οἱ ἐκρήξεις. Χώματα καὶ πέτρες σφενδονίζονται ψηλά: τὰ σπῖτια κουνιούνται σὰν ἀπὸ σεισμό. Γιὰ τὸν μηχανικὸ, τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι ἀνεξήγητο. Τάερα κι' ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀέρας σπρώχνονται ἀπὸ τὰ νερά, πιέζονται μέσα στὰ διέξοδα ἀναιδάσματα, καὶ ὅπου ὁ φλοιὸς νὰ ποῦμε τῆς γῆς δὲν εἶναι. πολὺ χοντρός — ὅπως στὶς ἀρχὲς τῶν κοιτασμάτων, — τὸν ἀνατινάζουν σὰν καζάνι ἀτμομηχανῆς. Τὸ ἀνθρώπου χεῖο εἶναι γεμάτο. Ἡ καταιστροφή συμπληρώθηκε.

Ἡ εἰδηση διαδόθηκε ἀμέσως στὴ Βάρση. Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, τὸ πλῆθος φθάνει στὸν Τρουγέρα: ἐργάτες, περίεργοι, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τῶν ἀποκλεισμένων ἐργατῶν. Ρωτοῦν μὲ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τους: κι' ἐπειδὴ τίποτα δὲν ξέρουν νὰ τοὺς ἀπαντήσουν, ἡ ἀγανάκτηση ἀνακατεύεται μὲ τὴ λύπη. Τοὺς κρύβουν τὴν ἀλήθεια! Φταίει ὁ μηχανικός! Θάνατος στὸ μηχανικό! Θάνατος! — Κι' ἐτοιμάζονται νὰ εἰσβάλουν στὰ γραφεῖα, ὅπου ὁ μηχανικός, σκυμμένος στὸ σχέδιο, κρυφὸς στὰ παράπονα καὶ στὶς φοβέρες, γυρεύει σὲ ποιά μέρη μπορεῖ νὰ βρῇ καὶ καταρύγιο οἱ ἐργάτες, γιὰ νάρχιση ἀπ' αὐτὰ ἡ σωτηρία.

Ἐντυχῶς πού οἱ μηχανικοὶ τῶν γειτονικῶν μεταλλείων ἐτρέξαν μὲ τοὺς ἐργάτες τοὺς καὶ μαζί μ' αὐτούς, κι' οἱ ἐργάτες τῆς πόλης. Προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν τὸ ἐξαχρησμένο πλῆθος, νὰ τοῦ μιλήσουν. Ἀλλὰ τί μποροῦν νὰ τοῦ ποῦν; Ἐκατὸν εἴκοσι ἀνθρώποι λείπουν. Ποῦ εἶναι;

— «Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου; — Ποῦ εἶναι ὁ ἀντράς μου; — Ποῦ εἶναι ὁ γιός μου;»

«—Νομίζεις λοιπὸν πῶς; θὰ μείνουμε φυλακισμένοι γιὰ πολὺ; (Σελ. 358, στ. β').»

ξαναγεβαίνει. Ἦταν καιρός, τὸ νερὸ εἶχε πλῆμυριζέται τὰ πάντα.

Ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σώζῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ὁ μηχανικὸς πρέπει νὰ βρῇ κανένα ἄλλο. Μὰ ποῖον, τί; . . . Δὲν ἔχει οὔτε ἀνθρώπους κοντά του. Ἐκατὸν πενήντα ἐργάτες κατέβηκαν, γιὰτὶ ἑκατὸν πενήντα λυχνίες μοιράστηκαν τὸ πρωί, Ἀπ' αὐτὲς, μόνον τριάντα γύρισαν στὸ λυχνοστάσι. Ἐκατὸν εἴκοσι λοιπὸν ἀνθρώποι εἶχαν μείνει στὸ ἀνθρώπου χεῖο. Πνίγηκαν; ζοῦσαν; κατόρθωσαν νὰ βροῦν κα-

Κι' οι φωνές κόβονται, οι ερωτήσεις πνίγονται μέσα σε λυγμούς. Τι νάπαν-τήση κανείς 'ς εκείνα τα παιδιά, 'ς εκείνες τις γυναίκες, 'ς εκείνες τις μητέρες;...

«Θά προσπαθήσουμε! Θα κάμουμε τά-δυνατά δυνατά!» απαντούν οι μηχανικοί.

Κι' οι εργασίες για το γλυτωμό αρχί-ζουν.

Από τους εκατόν είκοσι ανθρώπους, θα βρουν ένα μόνο ζωντανό; Ποιος το ξέρει! Η άμφιβολία είναι μεγάλη, κι' η ελπίδα μικρή. Αδιάφορο, θα εργασθούν!

Και στα τρία πηγάδια τοποθετούνται τα βαγονάκια που θάντηλθουν το νερό. Οι άντλίες αυτές δεν θα σταματήσουν πιά, ούτε μέρα, ούτε νύχτα, ως που να χυθή κι' η τελευταία στάλα του νερού στον Δι-δόννα.

Συγχρόνως, —καλά τα έμάντευσε όλα αυτά ο Δάσκαλος, —αρχίζουν να σκαδουν, να νοιάζονται. Ποῦ πάνε; δεν το ξέ-ρουν καλά! λιγάκι στην τύχη, πάνω όμως, προχωρούν... Στο συμβούλιο των μηχανι-κῶν γεννήθηκε διαφωνία για την χρησιμο-τητα των στοών αυτών, που έπρεπε νάνοι-χθούν στην τύχη, με την αβεβαιότητα που είχαν για τη θέση, όπου μπορούσαν να βρίσκονταν οι ζωντανοί ακόμα εργατές. Αλλά ο μηχανικός του ανθρακωρυχείου είχε την ελπίδα, ότι πολλοί θα κατέφυ-γαν στο Παλινό, όπου η πλημμύρα δεν θα μπόρεσε ίσως να τους φθάσει, κι' επέμενε νάνοιχθῇ άμέσως μια τρύπα, προς το Πι-λινό κατ' ευθείαν, έτσι κι' αν δεν επρόκειτο να σωθῇ οὐτ' ένας.

Η τρύπα αυτή γίνεται όσο το δυνατό λιγώτερο πλατειά, για να μη χάνεται κρι-στός, κι' ένας μόνο σφυρήλιος σκάβει μέσα. Το κάρβουνο που ρίχνει, βγαίνει άμέσως σε καλάθια, που το παίρνουν εργάτες, σχημα-τίζοντας αλυσίδα. Και μόλις κουρασθῇ ο σκαφτής, άμέσως πάει στη θέση του άλ-λος. Έτσι, χωρίς άνταρση, χωρίς διά-λειμμα, μέρα και νύχτα, εξασκοιούται η διπλή αυτή εργασία: το άντηλμα και συγ-χρόνως το τρύπημα.

* * *

«Αν ο καιρός ήταν μακρὸς για κεί-νους που εργαζόνταν απέξω για τη σω-τηρία μας, πόσο μακρύτερος ήταν για μᾶς εκεί μέσα, που δεν κάναμε άλλο παρά να περιμένουμε ρυλκισμένοι, χωρίς κίν-η να ξέρουμε αν θα πρόρθαιναν να μᾶς σώσουν!...

Ο κρότος των βαγονιδῶν που άδει-αζαν τα νερά, δεν μᾶς κράτησε πολύ στον πυρετό της χαρᾶς, που μᾶς προξέ-νησε στην άσχη. Η αντίδραση ἤλθε με τη σκέψη: Ναι, δεν είμαστε άπρακτοι-μένοι, καταγίνονται για τη σωτηρία μας, εδώ ήταν η ελπίδα» το άδειασμα ο-μως θα γίνονταν άρκετά γρήγορα; εδώ ήταν η άγωνία.

Με το μαρτύριο άλλως τε του μυ-λου ένώνονταν τῶρα και τα βήματα του

σώματος. Η θέση που ἤμαστε υποχρεω-μένοι να κρατούμε στη σκάλα μας, ήταν από τις πιο κουραστικές. Δεν μπορού-σαμε να κινηθούμε για να ξεμυδιάσου-με, κι' ο πονοκέφαλος μας είχε γίνει πολύ δυνατός κι' όχληρός.

Απ' όλους μας ο Καρροῦης υπέφερε λιγώτερο.

— Πεινώ, έλεγε, συχνά-πυκνά. Δά-σκαλε, θέλω ψωμί!

Επί τέλους ο Δάσκαλος αποφάσισε να μᾶς δώσει λιγάκι από τη φέτα που είχε βγῆ από το γούνινο σκούρο.

— Η φέτα πρέπει να βασιτάξει πολύ.

Οι άλλοι με πολλή τους ευχαρίστη-ση θα μοιράζονταν μαζί μας το ψωμί εκείνο, μᾶ είχαν όρκιστεί ν' άκοῦνε και κρατούσαν τον όρκο τους.

— Αν μᾶς απαγορεύεται να τρώμε, μᾶς επιτρέπεται όμως να πίνουμε, είπε ο Κομπαιρού.

— Όσο θέλεις! Από νερό έδω-μέσα, άλλο τίποτα.

— Δεν πίνεις κι' όλη τη στοά;

Ο Παγῆς έκνε να κατεβῇ, αλλά ο Δάσκαλος τον έμπόδισε.

— Όχι, έσύ, του είπε θα μᾶς γκρέμι-ζες τη σκάλα. Άσε το Ρεμῆ, που είναι έλαφρός κι' επιτήδειος. Θά κατεβῇ και θα μᾶς φέρη νερό.

— Σε τί;

— Στο παπούτσι μου.

Μου έδωσαν ένα παπούτσι κι' έτοιμά-στηκα να γλυτερήσω ως το νερό.

— Στάσου πρώτα να σου δώσω το χέρι μου, μου είπε ο Δάσκαλος.

— Μη φοβάσαι. Γιατί κι' αν πέτω, ξέρω κολύμπι.

— Στάσου να σου δώσω το χέρι μου!

Τη στιγμή όμως που ο Δάσκαλος έ-σκυρτε για να μου δώση το χέρι, είτε γιατί δεν έλογάριασε καλά το κίνημά του, είτε γιατί το σώμα του ήταν μου-διασμένο από την άκνητή, είτε τέλος, γιατί το κάρβουνο υποχώρησε στο βρόχος του, —γλύτερησε στη κλίση του Άναιδά-σματος κι' έπεσε στο νερό με το κεφάλι.

Η λυχνία που είχε πάρει για να μου φέση, κύλησε κατόπι του και χάθηκε κι' αυτή. Ξαφνικά βυθιστήκαμε 'ς ένα μύ-ρο σκοτάδι και μια κραυγή τρόμου ανα-δόθηκε απ' όλα τα στήθη συγχρόνως. Εύτυχώς που εγώ, καθώς ἤμουν πιά έτοι-μος να κατεβῶ, άρέθηκα να γλυτερήσω με τη ράχη κι' έρπασα στο νερό μια στιγμή μόλις ύστερα από το Δάσκαλο.

Τότε που ταξείδευα με το Βιτάλη, είχε μάθει καλά να κολυμπῶ και να βουτώ, ώστε μπορῶ να πῶ πως βρισκό-μουν τότε καλά στο νερό όσο και στην ξηρά. Αλλά πῶς θα κολυμπούσα στην σκοτεινή εκείνη τρύπα;...

Αυτό δεν το συλλογίστηκα, όταν άφέ-θηκα να γλυτερήσω τὴν ἀλλογίστηκα μό-νο το Δάσκαλο που θα πνίγονταν και

με το ένστικτο του σκύλου της Νέας-Γῆς, έπεσα 'ς το νερό.

Ποῦ νὰ ψάξω; Κατὰ ποῦ ν' απλώσω το χέρι; Πῶς να βουτήξω; Αὐτά συλλο-γιζόμουν, όταν αισθάνθηκα να με γρα-πώνη από τον ώμο ένα χέρι και να με τραβᾷ μέσα στο νερό. Με μια δυνατή κλωτσιά μπόρεσα να ξαναέδω στην έ-πιράνεια. Το χέρι δὲ με είχε άφίσει.

— Κρατάτε με καλά, Δάσκαλε, και ψηλά το κεφάλι. Γλυτώσατε!

Αλλά ούτε κείνος είχε γλυτώσει ακόμα, ούτε εγώ, γιατί δεν ἤξερα κατὰ ποῦ να κολυμπήσω. Μου ἤλθε τότε μια ιδέα.

— Μιλάτε λοιπόν! Μιλήστε μου σεις! έρώναξα.

— Ποῦ είσαι Ρεμῆ;

Ήταν η φωνή του θείου Γάσπαρου. Αὐτῇ μου έδειξε το δρόμο. Έπρεπε να κολυμπήσω άριστερά.

— Ανάψτε μια λάμπα!

Σχεδόν άμέσως φάνηκε μια φλόγα. Έ-φθασε ν' απλώσω το χέρι, για να έγγίξω την ξηρά. Πιάστηκε δυνατά από ένα κομ-μάτι κάρβουνο και τράβηξα με τ' άλλο χέρι τον Δάσκαλο.

Ήταν καιρός, γιατί αὐτὸς είχε πιῇ κι' η άσφυξία είχε άρχισει. Αλλά του κράτησα το κεφάλι έξω από το νερό και πολύ γρήγορα συνήλθε.

Ο θείος Γάσπαρος κι' ο Καρροῦης, σκυμένοι μπροστά, μᾶς έτειναν τὰ χέ-ρια, ενώ ο Παγῆς, κατεδασμένος από το σκαλί του στο δικό μας, μᾶς έφεγγε. Ο Δάσκαλος που από το ένα χέρι τον έπιασε ο θείος Γάσπαρος κι' από το άλλο ο Καρ-ροῦης, τραβήχτηκε ως το σκαλί, ενώ εγώ τον έσπρωχνα από πίσω. Είχε συνέλθει πιά στην έντέλεια κι' άμα άνέβηκα κι' εγώ κοντά του, μου είπε:

— Έλα να σε φιλήσω, μου έσωσες τη ζωή.

— Μᾶ σεις πιο μπροστά έσώσατε τη δική μας!

— Μ' αὐτά και μ' αὐτά όμως, είπε ο Καρροῦης, που ούτε έσυγκινούνταν εύ-κολα, ούτε τα συμφερνόνάκια του ξε-χνούσε, —εγώ και το παπούτσι μου έχω-σα και νερό δεν ἤπια!

— Να πᾶω να σου βρῶ το παπούτσι σου.

Αλλά δεν μ' άφισαν.

— Σου το απαγορεύω, έπ' ο Δάσκαλος.

Ας μου δώσουν λοιπόν έν' άλλο για να φέρω τουλάχιστο να πιούμε.

— Δεν διψῶ πιά, είπε ο Κομπαιρού.

— Να πιούμε 'ς την ύγεια του, Δά-σκαλου!

Κι' άρέθηκα να γλυτερήσω άλλη μια φορά αλλά πιο σιγά και πιο προσεκτικά απ' την πρώτη.

Αν και γλυτώσαμε από το πνίξιμον ὅληκα νὰ γλυτερήσω τὴν ἀλλογίστηκα μό-νο το Δάσκαλο που θα πνίγονταν και

αρχή δεν το συλλογιστήκαμε, το κρύο όμως που μᾶς έκαναν τα βρεμένα μας ρούχα, μᾶς το θύμισε γρήγορα.

— Πρέπει να δώσετε ένα σακκάκι 'ς το Ρεμῆ, είπε ο Δάσκαλος.

Αλλά κανένας δεν άποκρίθηκε 'ς τὴν τὴν πρόσκληση, που έπειδὴ άπευ-δύνουνταν 'ς όλους, δεν υποχρέωνε ούτε τον δεινα ούτε τον τάδε.

— Κανένας δεν μιλά;

— Εγώ κρῶνω, είπε ο Καρροῦης.

— Καλά, και μεῖς που βραχήκαμε, ξεστρινόμαστε;

— Ας μην πέφατε 'ς το νερό εσείς.

— Αρῶ είναι έτσι είπε, ο Δάσκαλος, να βάλουμε κληρο για να ιδούμε ποιος να δώση ρούχα. Δεν ἤθελα να επιμείνω, αλλά τῶρα ζητώ ιδότητα.

Έπειδὴ ὅλοι μας είχαμε βραχεῖ όταν περνούσαμε τη στοά, εγώ ως το λαιμό, ο μεγαλύτερος ὡς τη μέση, το ν' άλλά-ζουμε τῶρα ρούχα δεν ήταν και σπου-δαία ὠφέλεια. Ο Δάσκαλος όμως επέμεινε να γίνῃ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ κι' ο κληρος θέ-ητε να πάρω εγώ το σακκάκι του Κομ-παιρού. Αλλά τα πόδια του Κομπαιρού ήταν τόσο μακριά όσο σχεδόν ὅλο μου το σώμα, ὥστε το σακκάκι ήταν στεγνό.

(Επεται συνέχεια)

ΘΑΛΑΣΣΑ ΜΕ ΦΕΓΓΑΡΙ

Καρισμένο στη γλυκειά μου εξαδελφούλα
Τιτίκα Ροῦλου]

Απόψε ὁρμονικώτατο

ταιριάζανε ζευγάρι

Η γαλανούλα ή θάλασσα

και το χρυσό φεγγάρι.

Ανέβη αὐτὴ στὸν οὐρανὸ

κι' απλώθη γυροβολία του.

Κατέβη αὐτὸ στὰ κύματα

με τὰ χουσά φιλιὰ του.

Και μέσα στη νυχτερινή

βαθύτατη γαλήνη,

Μᾶς προσκαλοῦνε ὅλους μας

με πόση καλωσύνη!

Δὲ θέλουμε στὴ βάρκα μας

κυβερνία και τιμόνι.

Ας κυβερνήσῃ τῆς νυχτὸς

ἡ σῦρα ὡς θέλει μόνη.

Κι' ὡς ἔσταματήσανε

τὰ δυὸ τῆς τὰ κουτιά,

Ας σταματήσῃ μέσα μας

κάθε ἄλλη σκέψη πιά!

Μονάχα τὸ τραγοῦδι μας

ἄς απλωθῇ τὸ πλάνο,

Σὰν τὰ φιλιὰ τοῦ φεγγαριοῦ

στὴ θάλασσαν ἀπάνω.

Νὰ λυγῇ και νὰ χάνεται

τὴ σάρκινη ὕλη νοιώθω.

Στῆς ψυχικῆς ἀπόλαυσης

τὸν χορτασμένο πόθο.

Ὡ θεῖο μεθύσι! Ἀληθινὰ

ἡ ἀντιφραγία ἡ χρυσή

Έγενε ἀπὸψε τὸ ξανθὸ

τῆς οὐροφίας κρασί,

Και πίνοντας ἀχόρταστα

με τὴν ψυχὴ μας ὅλη,

Θέλουμε τὸ ταξίδι μας

χωρὶς ἀραξοβόλι!

ψ. κ.

ΤΑΓΚΑΘΙΑ ΤΩΝ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΩΝ

Παραμύθη

Μια βραδυά, ο Θύμιος, ο τσοπανά-κος, καθισμένος στη ρίζα ενός γέρου πλατάνου και κοιτάζοντας το διάβα του φεγγαριού μέσ' απ' τα μπαμπακένια σύ-γνεφα του Αυγούστου, δεν κατόλαβε τὴν άγχαθὸ σκαντζόχοιρο, που ἤρθε και κάθισε σιγά-σιγά κοντά του, βγαλμένος απ' το καδούκι του.

Χωρὶς ἄλλο θάθελε κουβέντα, γιατί ἐνῶ μπορούσε να μείνῃ ἐκεῖ γιὰ πολλὴν ὥρα, χωρὶς να δώση εἰδηση στὸν τσοπα-νάκο, σκοντάδοντας τάχα στὴν άκρη τῆς άγκλίτσας του, τοῦ γνώριζε τὴν παρου-σία του.

Ο Θύμιος δὲν ξαφνιάστηκε καθόλου, γιατί τὸν γέρο-σκαντζόχοιρο τὸν ἤξεραν περισσότεροι κι' απ' τίς πέτρες, οἱ θερι-στὲς κι' οἱ τσοπάνοι οἱ γειτονικοί.

— Καλῶς τον, τοῦ είπε ο Θύμιος. Πῶς ἀπὸ δῶθε;

— Εἰμ ποῦ να πᾶω; Τὰ παιδιὰ μου δὲ θέλουν να μὲ ξέρουν γιὰ τὸ κακὸ ποῦ τοὺς έκανα νάμει πατέρας τους! Τὴν κυρά μου έσεις μου τὴ θάψατε. Κι' έτσι γυρνᾶω σὰν μαγκούρης, ὅπως κάθε βράδυ, γιὰ να βρῶ κανένα καλὸ κρεβάτι. Α, έσεις τὰ παιδιὰ! Ποτὲ δὲν παραδεχόσα-στε τὰ ὅσα κάναμε γιὰ σᾶς.

— Μὴν παραπονιέσαι τόσο, τὸν πα-ρηγόρησε ο τσοπανάκος, και τὰ παιδιὰ σου θὰ ξαναγυρίσουν μετανιωμένα. Γιατί ὅμως δὲν τοὺς άρέσεις γιὰ πατέρας τους; Γιὰ τὰγκάθια; Αλλά αὐτὲ ἀπὸ καιρὸ τὸ σκεπτόμουνα κι' ἤθελα να σέσωτήσω. Τί χρειάζονταν, ἀλήθεια, αὐτὰ τὰγκά-θια; Δὲ σᾶς έφταναν τὰ δόντια, τὰ νύ-χια, τὰ γρήγορα πόδια (γιατί τῶρα βέ-βαια δὲν μπορεῖτε να τρέχετε μ' ὁλό-καιρο σπῖτι στὴν πλατῆσα)... ἡ είναι κατὰρα καμμιὰς μάννας;

— Εὐχὴ ἦτανε, τσοπανάκο μου! Μὰ σὲ σᾶς οἱ εὐκὲς μας φαίνονται κατάρες κι' οἱ κατάρες ἔκκαμια φορά, εὐκὲς... Κι' γιὰ να δῆς πῶς αὐτὰ ποῦ λέω είναι σωστά, θὰ σοῦ πᾶ ἕνα μυστικὸ τῆς γε-νιας μας, ποῦ απ' τοὺς ἀνθρώπους μόνο ἐσύ θέλω να τὸ ξέρης.

Τάκουσε ὅμως κι' ἕνας τζιτζίκας ἀ-πάν' ἀπὸ τὸν πλατάνο κι' ἡ φλυαρία του, απ' τὸ ἄλλο πρῶτ' γεμίζοντας τὸν κότμο, έφτασε κι' ὡς τ' αὐτιά μου.

— Άκου λοιπόν, ξεκολούθησε ο γέρο σκαντζόχοιρος. Μια βραδυά ὥραία σὰν κι' ἀπόψε, στὰ πρώτα χρόνια τοῦ κόσμου, τρεῖς σκαντζόχοιροι ἦταν κυρμένοι κά-τω ἀπὸ μιὰ τριανταφυλλιά, γεμάτη παι-διά, μπουμπουκία ὠριασμένα. Τὴ στι-γμὴ ποῦ ο γερνότερος απ' αὐτοὺς άρ-χισε να καυχίεται γιὰ τὰ πολλὰ του ἐγ-γόνια, νάσου και σιμώνουν στὴν τριαν-ταφυλλία τρεῖς θεριστές, παλληκάρια

σὰν και σένα. Ο γέρο καυχισιάρης ά-ναγκάστηκε να πάψῃ, γιὰ να μὴν τοὺς πάρουν μυρουδιά. Γιατί μὴν κοιτᾶς τῶ-ρά ποῦ δὲ φοβοῦμαστε τίποτα μέσ' απ' τὸ καδούκι μας. Τότε εἰμαστε κι' εμεῖς σὰν ὅλα τὰλλα ζωντανά. Οἱ θεριστὲς λοιπόν, κοιτάζοντας τὴν τριανταφυλλιά, στοιχημάτιζαν πῶς σὲ δυὸ-τρεις μέρες θά'χαν τὰ τριαντάφυλλα, ποῦ περιμέναν τότεν καιρὸ. Ξανακοίταξαν πάλι τὰ σκασμένα μπουμπουκία κι' έφυγαν, χω-ρίς να καταλάβουν τοὺς τρεῖς γέρους.

«Μὴν καυχίεσαι, γέρο μου, εἶπε τότε ο ένας απ' τοὺς δυὸ άλλους, κι' ὅπως αὔριο-μεθαῦριο δὲ θὰ βρίσκονται τὰ μπουμπουκία στὴν τριανταφυλλιά, έτσι μπορεῖ κι' ἐσύ να μὴν ἔχῃς ἐγγόνια. Άκουσες πῶς περιμένουν οἱ θεριστὲς ποτὲ νάνοῖζουν τὰ μπουμπουκία; Ποιὲς ξέρει και πόσοι περιμένουν να μεγαλώ-σουν τὰ ἐγγόνια σου».

«Δίχκο ἔχεις, ἀπάντησε ο πρώτος, μὰ τί θὲς να κάνουμε; Το πολὺ-πολὺ να μὴ δίνουμε θέση γιὰ τὸ κακὸ στὸ μυαλό μας».

«Τί να κάνουμε; ρώτησε κι' ο τρίτος, ποῦ δὲν είχε πάρει μέρος ακόμα στὴ συ-ζήτηση. Αλλά και να πῇ κανεῖς κα-νένα λόγο, μπορεῖ να τὸν βλαστημᾶνε εἰπειτα ὅσο ὑπάρχουν οἱ εὐεργετημένοι...

«Καλέ, πᾶς το ἐσύ, εἶπε ο πρώτος, και τί σὲ νοιάζει; Αμα είναι μάλιστα καλὸ, τὸ λέμε και στοὺς άλλους και βλέπουμε».

«Άκούστε λοιπόν, άρχισε ο τρίτος. Σκέπτομαι πῶς αν μαζευόμαστε ὅλοι μας και ζητάγαμε απ' τὸ Θεὸ μιὰ χά-ρη, δὲν πιστεύω να μὴ μᾶς άκούγε. Αἰα τοῦ μιλάγαμε με τὴν καρδιά μας, ἐκεῖνος ἤάξερε πῶς να μᾶς προστα-τεῦσῃ».

* * *

Τὴν ἴδια βραδυά πῆραν τὴν ἀπό-φαση ὅλοι οἱ σκαντζόχοιροι και τὴν ἄλ-λη μέρα νόμισες πῶς ἡ Γῆ πλουτίστηκε μ' ἕνα νέο εἶδος ζῶων. Τοὺς άκουσε ο Θεός, ποῦ τὸν παρεκάλεσαν να τοὺς προστατέψῃ, και βρέθηκαν καθέννας μέσα στ' ἀγκάθια αὐτὰ, πὶὸ ἄσχημοι, ἀλλὰ πὶὸ ἥτυχοι γιὰ τὸ τομάρι τους.

Οἱ γέροι, οἱ τρεῖς πρωτεργάτες μά-λιστα, δὲν μίλησαν. Μὰ οἱ νιοὶ χάλα-σαν τὸν κόσμο. Λίγο ἔλειψε να τοὺς σκοτώσουν τοὺς κακόμοιρους. Έπεςε ὁ-μως σὲ λίγο ἕνα τέτοιο κακὸ στὰ φυτὰ, ποῦ ξέσπασε στὴ ράχη τῶν ζῶων. Και τὸ χέρι τῶν ἀνθρώπων μόνο μπρὸς στ' ἀγκάθια μας σταμάταγε. Τότε οἱ νέοι τρέχοντας στοὺς γέρους, τοὺς συνετοὺς, ζήτησαν συγγνώμη και τοὺς κήρυτταν σωτήρες τῆς γενιᾶς. Γιατί μέσα σὲ τό-σες ράτσες ποῦ χάθηκαν τότε απ' τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς, σίγουρα θάταν κι' ἡ δική μας. Έβρισε τῶρα πῶς γίναμε ἐτσι και πᾶς μου, αν δὲν ἔχω δικὴ να λέω

πώς έστες οι νέοι έτσι είσαστε: 'Η γνώση σ'αυς έρχεται πολύ άργά. Γιατί και στη γενιά σας τ'α ίδια και χειρότερα κάνετε».

Έτσι μίλησε ο σκαντζόχοιρος κι' άπομακρύνθηκε, αφήνοντας το νιό να σκεφτή όσα του πε. Και δεν είχε άδικο να πη πως και στους ανθρώπους τ'α ίδια γίνονται. Γιατί πόσοι στη ζωή δεν έχουν γίνει κακοί, δεν έχουν πέσει θύματα μιας καλής συμβουλής που έδωσαν, ενός καλού που έκαναν και που δεν τους τ'α άναγνωρίζουμε, παρά όταν πιά έρθη ή σειρά μας να κάνουμε κι' έμεις τ'ο ίδιο!

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Ήταν μι'α φορά ένας πτωχός γεωργός κινέζος, που τόν έλεγαν Χό-Λί-Κίν. Αυτός ο Χό-Λί-Κίν εύρισκε τόν έαυτό του τόσο δυστυχισμένο, ώστε δεν έπαυε να κλαίη την τύχη του και να λέη:

— Άλλοι έχουνε τόσα πλούτη ώστε δεν ξέρουν τι να τ'α κάνουν. Έγώ όμως τι μπορώ να έλπιζω; Γεννήθηκα φτωχός, και θ'α μείνω φτωχός 'εδ'η μου τ'α ζωή, αφού ο Βούδας ο Θεός μας, δεν κατάδεχτηκε να μου δώση μερικά από τ'α μαγικά του δώρα που τ'α φιλοδωρεί συχνά με άσωτία σε άλλους που δεν είναι τόσο τ'ης ανάγκης όπως έγώ.

Μι'α μέρα λοιπόν που ο Χό-Λί-Κίν γόγγυζε έτσι, ένα δεμάτι φωτιάς κατέβηκε από τόν ουράνιο, και προστά στον κατατρομαγμένο γεωργό, παρουσιάστηκε ο μέγας Βούδας, ο ίδιος.

— Άκουσα τ'α παράπονά σου, του λέγει, και θέλω να σε βοηθήσω να βγής απ' αυτή τ'η δυστυχία για τήν όποια με καθιστάς υπεύθυνο. Και πρώτα σου φανερώνω πως ένας θησαυρός ανεκτίμητος είναι κρυμμένος μέσα στ'ον πύργο με τίς έπτά χρυσές στέγες. Μ'α έπειδή είναι σχεδόν άπρόσιτος σε όποιον θέλει να τόν νικήσης τ'α έμπόδια που τ'απαντήσης. Και ο Βούδας έδωσε στ'ον Χό-Λί-Κίν ένα πορτοκάλι, ένα χαλίκι μυτερό και τρία σπυριά μαύρης σκόνης. Κατόπιν αφού έκαμε ένα σημείο, ο Θεός τ'ων Κινέζων ανέβηκε σ' ένα τερατώδη δράκοντα και γύρισε στ'ον ουράνιο.

Φαντάζεστε τι μορρασμό έκαμε ο Χό-Λί-Κίν βλέποντας τ'α πρότυχα δώρα του Βούδα.

— Σ'ε τι μπορώ να μου χρησιμεύσουν; είπε με θυμό, ο Βούδας ήθελε να με κοροϊδέψη.

Πράγματι ο πτωχός Κινέζος ήξευρε πως ο πύργος με τίς έπτά χρυσές στέγες ήταν κλεισμένος με μι'α πόρτα από

μπροντζο, και τήν έφύλαγε ένας φοβερός γίγαντας που μόνο ή θέα του τρόμαζε και τούς πιό άνδρείους.

Λοιπόν, πιό άπελπισμένος, πιό άποθαρρημένος παρά ποτέ, ο Χό-Λί-Κίν γύρισε στ'ην καλύβα του.

Έκεί που κάθονταν και θρηνηλογούσε, βλέπει ένα ποντικάκι που έτρεχε, και—Μ'α τήν πίστι μου, λέγει, μπορώ να παραβληθώ μ' αυτό τ'ο φτωχό ζώο. Περιττονημένο και κυνηγημένο απ' όλο τόν κόσμο, χωρίς να λογαριάσουμε τίς γάτες και τούς σκύλους, δεν έχει παρά έχθρους... Άπορώ πως μπορεί και ζή!

Τότε είδε πως τ'ο ποντικάκι είχε πλησιάσει 'ς ένα βαρελάκι που ο Κινέζος φύλαγε τ'ο μέλι του.

— Άλήθεια, έψιθύρισε ο Χό-Λί Κίν, αυτό τ'ο μέλι είναι για ένα ποντικό τ'ο πιό επιθυμητό πράγμα, όπως ο πλούτος για έναν άνθρωπο σ'αν κι' έμένα... Λοιπόν μικρούλη μου, τι μπορείς να έλπιζης; Αυτό τ'ο βαρελάκι είναι κλειστό και τ'α ποδαράκια σου δεν σ'ακάνουν τ'ο σκέπασμα.

Ο ποντικός ούτε δοκίμασε καν να τ'ο σηκώσει, μ'α με τ'α μυτερά του δόντια, έκαμε στ'ο ξύλο μι'α τρυπίτσα. Τότε ο Χό-Λί-Κίν γέλασε και είπει:

— Τι κατάλαβες; Αυτή ή τρύπα θ'α σου επιτρέψη να ιδής τ'ο μέλι που τόσο τ'ο επιθυμείς, χωρίς να μπορής να τ'ο φθάσης, και θ'α λυπηθής περισσότερο.

Πράγματι, ο ποντικός δεν μπορούσε να περάση παρά τήν άκρη τ'ης μύτης του, και τ'α δόντια του ήταν πολύ μικρά για να μπορέσουν να μεγαλώσουν τήν τρύπα. Μ'α χωρίς να στενοχωρηθ' για τόσο λίγο, πέρασε τήν μακρά και λεπτή ούρά του από τήν τρύπα, και τήν έβγαλε σε λιγάκι γεμάτη από μέλι που τ'ο πιπίλισε ήδονικά.

Αυτό έγεινε τόσο γρήγορα ώστε ο Χό-Λί-Κίν δεν πρόφθασε να τόν έμποδίση. Σήκωσε τ'ο μπαστούνι του, μ'α τ'ο ποντικάκι έφυγε βιαστικά και κρύφθηκε σε μι'α σχιτμάδα του τοίχου, όπου ο Κινέζος δεν μπορούσε πιά να τ'ο φθάση.

Και τότε άξαφνα τ'ο ποντικάκι γέλασε και μίλησε:

— Βλέπεις, είπει, ο Βούδας δέ μου έδωκε παρά δόντια, μι'α ούρά, πόδια κι' ένα μικρό άνάστημα, μ'α ξέρω να τ'α χρησιμοποίησω για να πολεύσω αυτό που επιθυμώ και να ποφύγω τόν κίνδυνο. Και σύ, παραπονιέσαι, ενώ ο Βούδας σου έδωκε ένα μεγάλο άνάστημα, εύληπτα πόδια, επιτήδεια χέρια, ένα μυαλό που σκέπτεται... χωρίς να λογαριάσωμε και τ'α παράξεν'α δώρα του: τ'ο πορτοκάλι, τ'ο μυτερό χαλίκι και τ'α τρία σπυριά μαύρης σκόνης.

— Είναι άλήθεια, ωμολόγησε ο Χό-Λί-Κίν, πως προστά σου φαίνομαι τυχερός, και ένα πορτοκάλι, ένα χαλίκι μυτερό και τρία σπυριά μαύρης σκόνης

μπορούν να σου φαίνονται κάτι τί, μ'α για μένα τί είναι;

— Όταν ξέρεις να τ'α μεταχειρισθής.

— Δεν βλέπω σε τί μπορώ να με βοηθήσουν για να πάρω τόν θησαυρό του πύργου με τίς έπτά χρυσές στέγες. Μ'α έσ'ο μικρό μου ποντικάκι, μου φαίνεται πολύ έξυπνο. Γιαυτό σε παρακαλώ να με οδηγήσης με τίς συμβουλές σου, και αν επιτύχω, όρκίζομαι μ'α τ'α γένεια του αυτοκράτορα τ'ης Κίνας, να σου προσφέρω ένα τυρί τόσο μεγάλο που θ'α μπορούς να τρέφεις έσ'ο και ή οικογένειά σου παραπάνω από χίλια χρόνια.

— Δεκτόν, είπει ο ποντικός. Πάρε λοιπόν τήν άξίνη σου, χωρίς να ξεχάσης και τ'α δώρα του αθένη Βούδα, και δρόμο για τόν πύργο με τίς έπτά χρυσές στέγες.

Εκίνησαν λοιπόν. Στ'ο δρόμο, ο ποντικός, παρά τ'α μικρά του πόδια, έτρεχε τόσο γρήγορα ώστε ο Χό-Λί-Κίν τόν ακολουθούσε με κόπο.

Έπί τέλους φθάσανε μπροστά στ'ον περίφημο πύργο, του όποιου οι έπτά στέγες αν και λάμπανε σ'αν τ'ο χρυσάρι, δεν ήταν μόλα ταύτα σκεπασμένες παρά με άχυρα. Αυτό έκαμε τόν Χό-Λί-Κίν να πογοητευθ'η. Έκτός τούτου, ο γίγαντας που φύλαγε τόν πύργο ήταν ακόμα πιό τρομερός απ' όσο τόν φαντάζονταν.

— Πώς θ'α μπορέσω, λέγει στ'ο ποντικάκι, να νικήσω ένα τόσο μεγάλο έχθρό!

— Δεν έχεις τ'ο πορτοκάλι σου; άποκρίθηκε 'κεινο.

— Τι! πιστεύεις πως ένα πορτοκάλι μπορεί να σκοτώση αυτόν τόν φοβερό γίγαντα;

— Δεν είν' αυτή ή σκέψη μου. Ξεφλούδισέ το.

Ο Χό-Λί-Κίν ύπάκουσε μηχανικά.

— Έγεινε; ρώτησε ο ποντικός.

— Ναί.

— Αί! μ'α μ'ην πετ'ς τ'ο φλούδι του πορτοκαλιού σου, άπεναντίας, φύλαξέ το προσεκτικά.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Θ'α καταλάβης σε λίγο... Και τώρα, άς προχωρήσωμε με φρόνηση ως τ'α πόδια του γίγαντα.

Ο Χό-Λί-Κίν ακολουθούσε τρέμοντας τ'ο ποντικάκι και έφθασε κοντά στ'ον κολλοσό, ο όποιος για να φαίνεται ψηλότερος ακόμα, φορούσε στ'α πόδια του σκαμνάκια, κατά τήν ιαπωνική μόδα. Άξαφνα, είδε τόν Κινέζο μας που προχωρούσε 'κατά τόν πύργο με τίς έπτά χρυσές στέγες, και φώναξε:— Άνότης, θ'α πληρώσης άκριβά τήν τόλη σου! Και σηκώνοντας τ'ο σπαθί του ώρμησε πρ'ος τόν Χό-Λί-Κίν.

Μ'α ο Κινέζος, στ'ον όποιον ο ποντικός είχε εξηγήσει τ'ο σχέδιό του, πέταξε με πιδεξιότητα τ'ο φλούδι του πορτοκαλιού κάτω από τ'ο πόδι του γίγαντα.

Αυτός τότε γλίστρησε, έχασε τήν ισοροπία του, και παράγυρε μερικές στιγμές. Αυτό επέτρεψε στ'ον Κινέζο να ύπολογισή από πιό μέρος θάπερτε ο κολλοσός.

Τότε, πάντα συμβουλευμένος από τ'ο ποντικάκι, τ'η στιγμή που ο γίγαντας έπεφτε καταγής, ο Χό-Λί-Κίν πέταξε τ'ο μυτερό του χαλίκι με τέτοιον τρόπο, ώστε ο κρόταφος του τρομερού φύλακα κτύπησε πάνω τόσο δυνατά, που κόπηκε μι'α χοντρή φλέβα, και ο γίγαντας πέθανε ύστερ' από λίγα λεπτά.

Ο Κινέζος έμεινε έκστατικός που νίκησε με τόσο εύκολία ένα τόσο φοβερό αντίπαλο και έλαβε μι'α τόσο ύψηλή ιδέα για τόν έαυτό του, ώστε, χωρίς να περιμένη τ'η γνώμη του ποντικού, ώρμησε πρ'ος τήν μπροντζίνη πόρτα και δοκίμασε να σάση τήν κλειδαριά με τήν άξίνη του. Μ'α κατάλαβε πολύ γρήγορα πως αυτό τ'ε μέσον δεν χρησίμευε σε τίποτα και γύρισε στ'ον μικρό του φίλο, κι' έπικαλέστηκε τήν βοήθειά του.

— Ξεχν'ς τ'α τρία σπυριά τ'ης μαύρης σκόνης, είπει ο ποντικός.

— Θέλεις να κοροϊδέψης, άπήντησε ο Κινέζος, πως μπορώ τρία σπυριά σκόνης να σπάσουν μι'α πόρτα από μπροντζο;

— Κοίταξέ τα πιό κοντά, επέμεινε ο ποντικός και θ'α καταλάβης.

Ο Χό-Λί-Κίν εκείταξε τότε προσεκτικά τ'α σπυριά τ'ης σκόνης και είδε πως ήταν μπαρούτι. Δεν είχε παρά να τ'ο χύση στ'ην τρύπα τ'ης κλειδαριάς και να βάλ'η φωτιά.

Το μπαρούτι εξερράγη, έσπασε τήν κλειδαριά, και ο Χό-Λί-Κίν δεν είχε πιά παρά ν'ανοίξη τήν πόρτα.

Μ'α άντι να βρεθ'η σ' ένα παλάτι γεμάτο από πλούτη, όπως έλπιζε, ο Χό-Λί-Κίν δεν είδε παρά μι'α μεγάλη αυλή σκεπασμένη από χ'ώμα φρεσκοσκασμένο.

— Δεν ύπάρχει θησαυρός! φώναξε ο Κινέζος με θυμό, ο Βούδας μου πε ψέματα.

— Ο Βούδας δεν ψεύδεται ποτέ, διέκοψε σοβαρά τ'ο ποντικάκι, και αν σου είπει πως ένας θησαυρός είναι κρυμμένος έδω, θ'α είναι χωρίς άλλο. Ψάξε!

Ο Χό-Λί-Κίν τότε, με τήν άξίνη του, άνακάτωσε όλο τ'ο χ'ώμα, μ'α δεν ηύρε κανένα θησαυρό.

— Δεν έχει τίποτα! ούρλιασε. Πρ'ος τί λοιπόν νίκησα ένα γίγαντα; Η τύχη είναι πολύ άδικη!

Και καθώς δουλεύοντας είχε διψάσει, πιπίλισε τ'ο πορτοκάλι του και πετούσε με θυμό τ'α κουκούτσια.

Άξαφνα τότε βλέπει στ'ο μέρος που τ'α είχε πετάξει, να βγαίνουν κάτι μικρά δεινάρια. Αυτά τ'α δεινάρια μεγάλωσαν γρήγορα-γρήγορα, σκεπασθηκαν με φύλλα, και σε όλιγο με καρπούς. Ο Χό-Λί-Κίν είδε πως ήταν πορ-

τοκάλια που χόνδραιναν στη στιγμή. Κιτρίνιζαν και φαίνονταν να στρέφονταν στ'ις άκτίνες του ήλιου. Έκπληκτος, ο Κινέζος θέλησε να δοκιμάση αυτά τ'α μυστηριώδη φρούτα. Έκτεψε ένα και τ'ο ηύρε υπερφυσικά βαρύ.

Τότε, όταν τ'ο ξεφλούδισε, είδε πως ήταν γεμάτο με χρυσά νομίσματα. Έκθαμβος έκτεψε κι' άλλο πορτοκάλι, που έκρυβε μέσα του κι' άλλο θησαυρό. Κατόπι ένα τρίτο, ένα τέταρτο. Όλα τ'α πορτοκάλια ήταν γεμάτα χρυσάφι.

Ο Χό-Λί-Κίν θέλησε να ζητήση τήν εξήγηση του μυστηρίου από τ'ο ποντικάκι, μ'α αυτό μεταμορφώθηκε και έξαφνα ο Βούδας ξαναφάνηκε μπροστά στ'ον Κινέζο και του είπει:

— Παιδί μου, ήθελα να σου δείξω πως είναι πολύ σπάνιο ένας άνθρωπος να μ'η γεννηθ'η με κάποιο δώρο τούρα-νου, έστω και μικρό. Μ'α για να ώρμηθ'η πρέπει να ξέρη να τ'ο μεταχειρισθ'η, και να έχη τ'ο θάρρος τ'ης έπιμονής. Θ'άλλο, επί τέλους μι'α μέρα που θ'ανακαλύψη τήν κατάλληλη για τήν ικανότητά του γ'η. Και τότε συνάξει τούς καρπούς τ'ης εργασίας του.

Αφού είπει αυτά τ'α λόγια, ο Βούδας έχάθηκε.

Ο Χό-Λί-Κίν κατάλαβε τ'ο μάθημα και ώρελήθηκε. Εργάσθηκε τόσο καλά που έγινε μανδρίνος και διηγείται τήν ιστορία του στους μικρούς Κινέζους που κατηγορούν τήν τύχη πως δεν τους εύνόησε.

(Έκ του γαλλικού)

ΚΩΝ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο. LE ROY]

Θ'. (Συνέχεια)

Ήλθε τελοσπάντων κι' ο Άστυνόμος, με καμιά δεκαριά στρατιώτες, από τούς καλύτερους που είχε.

— Έτοιμος; ρώτησε τόν Πιερρότο.

— Μάλιστα, κύριε Άστυνόμ.

— Έμπρός λοιπόν και δείχ'νε μας τ'ο δρόμο.

Ι'.

Πιασμένοι στ'ην παγίδα!

Μεσάνυχτα μόλις είχαν κτυπήσει. Τ'ο σπίτι του γέρο-Κάσσανδρου ήταν όλο σκοτεινό και σιωπηλό. Κι' όμως εκεί ψηλά, στη σοφίτα, ο μπάρμπα-Μιστανφλούτος άγρυπνούσε ακόμα, καθισμένος στ'ο κρεβάτι του. Εικοτέσσερες ώρες τώρα περίμενε τήν επιστροφή του Πιερρότου, προσέχοντας σε κάθε κρότο, σε κάθε ήχο, που έφθανε από κάτω και φανταζόμενος πάντα πως άκούει τ'η φωνή του νεαρού του φίλου.

Πόσες φορές, σε κάθε πόρτα που άνοιγε, σε κάθε βήμα που άκούγονταν, ο Μιστανφλούτος δεν είπει: «Έπιτέλους ν'α τος!» Κι' ένόμιζε πως σε λιγάκι θ'α τόν έβλεπε να παρουσιάζεται στ'ην σοφίτα του και να τ'ο φωνάζη χαρούμενα όπως πάντα:

«— Ω! καλημέρα, κύριε Μιστανφλούτε! Πώς περάσατε τ'η νύχτα;»

Του κάκου! Ο Πιερρότος δεν φαίνονταν. Ως τ'ο βράδυ, ο γέρος είχε άπελπισθ'η. Και τώρα, που καθώς είπαμε ήταν μεσάνυχτα περασμένα, έπερίμενε να ξημερώση, για να συρθ'η (με τ'α γόνατα μακάρι!) ως τήν Άστυνομία και να παρακαλέση τόν ίδιο τόν Γενικό Διευθυντή να επέμβη...

Στ'ο πρώτο πάτωμα, τήν ίδια ώρα, ο Άρλεκίνος κι' ο Ραντί-Γκρί, μ' ένα κλεφτοφάνερο, είχαν βγ'η απ' τήν κόμαρά τους, ο ένας πίσω απ' τόν άλλο, μ' ένα φρό και προσεκτικό βήμα σ'αν τ'ης γάτας, και κατέβαιναν τ'η σκάλα ένα-ένα σκαλί.

«Κι' ο Άστυνόμος ήβ'ηκε σοβαρά...» (Σελ. 357, στ. γ'.)

Έφθασαν έτσι ως τήν πόρτα τ'ης κουζίνας κι' έδοκίμασαν να τήν ανοίξουν. Μ'α ήταν καλά μανταλωμένη από μέσα.

— Να πάμε απ' τ'ο περιβόλι, είπει ο Άρλεκίνος, και να σκαρφαλώσουμε απ' τ'ο παράθυρο.

— Ναί, έχεις ντίκνο!..

Βγ'ηκαν στ'ον κήπο, μ'α είδαν πως δεν ήταν τόσο εύκολο να σκαρφαλώσουν. Για καλή τους τύχη, μι'α σκάλα βρισκούνταν σε μι'α παράγκα, όπου ο γέρο-Κάσσανδρος έβαζε τ'α κηπουρικά του εργαλεία. Τήν κουβάλησαν και τήν έστησαν στ'ον τοίχο, κάτω απ' τ'ο παράθυρο.

Ο Άρλεκίνος ανέβηκε πρώτος, κατ'ώρθε να ξεχαρβάλωσ'η τ'ο παντζούρι, έσπασε ύστερα ένα τζάμι, έχωσε τ'ο χέρι του από τήν τρύπα, άνοιξε τ'ο παράθυρο και πήδησε μέσα.

Ο Ραντί-Γκρί τόν ακολουθούσε.

— Έσ'ο τώρα, που ξέρεις, είπει ο Άρλεκίνος στ'ον Άράπη.

Ναί, ο Ραντί-Γκρί ήξερε... Πήγε ίσια στ'ο τζάκι, έψαξε για τ'ο κουμπί, τ'ο βρήκε και τ'ο πάτησε δυνατά, όπως είχε ιδ'η τόν κ. Κάσσανδρο να κ'άν'η.

(Έπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

λγην, Τρυκίμια, Ψυχ. — ἡ Δυναρία με *Ἐπτάλοφ.*, *Ἐλμίν*, *Λέναν*, *Ἀλκην*, *Φαλακα*, *Ναυτοπούλ*, *Ιουδίδ*, *Ξανθομαλ.*, *Εἰμαρμ.*, *Ἀνυπύτ.*, *Γυατοπούλ.* — ἡ Δάτρις τῆς Μουσικῆς με *Ἐλευθερωτ.* τ. *Θράκ.*, *Ἡρώκ*, *Θρακόπ.*, *Θρακικ.* *Ἰδεῶδ.*, *Ψευτ.* *Κουκλ.*, *Φε. Χαμομ.*, *Μαγεμ.* *Βιολ.*, *Πλανήτιδα.* — ὁ Καλλικάντζαρος με *Διαβολοκόρ.*, *Λήθην*, *Φαλακα*, *Σπαραφοντο.* — ὁ Μακεδὼν Πρόσκοπος με *Σπαραφοντο.*, *Φαλακα*, *Ποικ.* τ. *Γέλ.*, *Ἀσπην.* — ἡ Περήφανη Κρητικοπούλα με *Χιονισμ.* *Μαδόρ.*, *Μαγεμ.* *Βοσκόν*, *Διαβολοκόρ.*, *Ναυτοπούλα.* — ἡ Δημοκρατία με *Ποικ.* τ. *Γέλ.*, *Ξεν. Νεαν.*, *Μικρόν* *Ἐφοπλ.* — ὁ Ἀνεμοστρόβιλος με *Ποικ.* τ. *Γέλ.*, *Κόμ.* τ. *Φλανδρ.*, *Ἀγγ.* *Φθιτ.*, *Τρελλοκόρ.*, *Σαμιοτοπ.*, *Φαιδρόν*, *Ριγολέτ.*, *Γιώταν.* — ἡ Κερατοπούλα με *Γοργ.* *Ἀλιάκμ.*, *Θλιμ.* *Ψυχήν*, *Ζωορ.* *Ἀτθ.*, *Καβίρ.*, *Τριανταφυλλέν.*, *Νοσταλγ.*, *Φωτιά.*, *Φαίδραν.* — ἡ Ξενιτευμένη Μακεδονοπούλα με *Ἀστρ.* τ. *Ἀνατολ.* *Κόρ.* τ. *Κυμ.*, *Ἀφελή* *Ξανθ.*

ἀκμονα, Ἀλκυνόνα (ἔλαβον, εὐχαριστῶ, ἔστειλα).
Δορυφόρον, Τρελλοφουτήριον,
Τρυκίμιασμένην Ψυχήν, Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες, Δάφνην, Μεγάλην Ἑλλάδα, Μεταγχολικὸ Χαμόγειο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).
Δουλοῦδι τοῦ Παραδείσου, Θεοδώραν Γ. Μιχαήλ, Κορφατοπούλαν, Καλλικάντζαρον, Πολύκηπα τῶν Ἀδαμάντων, Μαρκέλλαν, Ἀντιλοφώρητην, Ξανθὴν Ἰππότην, Κόκκινον Κερασάκι, Θεριαμβεύοντα Μεγαλοῖδεατην (ἔστειλα).
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἀνοίξα μετὰ τὴν 7ην Ὀκτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 188ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων 7)βρίου-Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλιδίων]

613. Συλλαβογράφος

Ἄ, φωνάζω τρομαγμένος
Καθὼς βλέπω τρομακτικὸν
Κι' ἄξαφνα βρίσκειτ' ἐμπρὸς μου
Μακεδονικὸ βουνόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλυτρώτου

614. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Θῆτα, βάλε Λάμβδα
Καὶ θὰ ᾄδῃς εἰς τὴν στήν
Ἀπὸ μέρος τῆς οἰκίας
Κάποιον ὄργανον γλυκόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρου. Πολεμιστοῦ

615. Δημιῶδες Αἶνιγμα

Σὲ ληπὼ δὲ φυτεύεται
Σὲ περιβόλι ὄνι
Ὁ βασιλεὺς τὸ γέεται
Κι' ὅλος ὁ κόσμος τῶχει.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰλίκας

616. Μωσαϊκόν

Ὁ Διναός, ὁ Περικλῆς,
Ὁ Κῆδος καὶ ὁ Κόνων,
Ὁ Ξενοφῶν κι' ὁ Σόλων
Δανεῖζον ἔξω γράμματα
Ποῦ στή σειρά τὰ θέταις
Καὶ γίνεται διάσημος
Ἀρχαῖος Νομοθέτης
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τιμημ. Γαλανόλευκης

617. Ἀναγνώστριον

* I *
* * * Π * * *
* * * Π * * *
* * * Ο * * *
* * Σ *

Νῶ ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται παντοῦ ὡς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ.Γ.Μπαγδατοπούλου

618. Ἐπιγραφή

I P I
N E E
M I Σ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Ψαροπούλας
519. Κρητικογραφικόν
1 2 3 4 5 1 6 = Λατίνος ποιητής
2 1 5 3 = Δένδρον
3 2 3 = Συμπερασματικόν
4 2 5 6 = Ἀριθμ. ἐπὶ ῥημα
5 3 4 2 1 6 = Ἐπιστήμων
6 1 6 = Κρητικὴ ἀντωνυμία.
Ἐστάλη ὑπὸ Π.Κ. Ζαχαράνη

620-624. Μαγικὸν Γεράμιον
Τῇ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἀνεγγραμματοσίου ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Πύλος, Ἀήλος, Γάδος, ὕπνος, ἄρπα.
Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Β. Κοκκίνου
625. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνεγγραφικῆς
— Μαρίνα, εἰς νὰ γίνεται ἡ φίλη σου;
— Ποιὰ ἀν' ὅλες;
— Μὰ σοὺ τὴν εἶπα!...
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου
626. Φωνηεντόλιον
Πρὸς—πλ—μ—πδλν
Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἑλληνικοῦ Τροπαίου
627. Ἑλλητισύμφωνον
αο—α—ε—υ—ωι
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Βουνοῦ
628. Ἰνδικὸς Γεράμιος
Α(6) Τ(2) Π(6)
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προμηθ. Δεσμώτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 31-32

414. Κάμηλος (Κᾶ, Μῆλος).—415. Δημήτηρ—μήτηρ.—416. Σεβαστὸς—ἀσβεστος.—417. Τὸ Λεξικόν.

418. ΡΟΔΟΝ 419. Ἀσχοπος, ΡΗΓΑΣ ὁ νόσος, διπλὸς, ΟΙΝΟΣ ὁ νόσος. (Ἡ ἀ ΜΟΝΑΣ νάγνους κατὰ στήλη—420. Ὅταν εἶναι παγωμένο.—421-425. Διὰ τοῦ Φ: φόνος, φίλιος, φάρος, φανός, φελός.—426. ΘΕΡΟΣ (θάλασσα, ἔχθρος, Ρῆζα, Ὄρος, Σύ).—427. Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.—428. Ἡ δύστυχη μέτρον τῆς φιλίας (ἡ εἰς τυχ-ία μετ' ὄντ εἰς φιλ.—ἴας.)

429. Δίσκος (δὲς Κῶς).—430. Γάμα-Γάμμα.—431. Καστορία—κραταῖος.—432. Βαρκελώνη, (Βάρκα[α], [Χ]ελώνη).

433. ΑΠΕΛΛΗΣ 434-438. Διὰ ΚΑΕΙΤΟΣ τοῦ Θ: Ὁ γ-ΤΑΥΡΙΚΗ ὁ γ, θεῖ-ΝΑΥΡΙΚΑ ὁ γ, ἀνθός, ΑΣΙΑΝΟΣ ὁ γ, ἀνθός, ΚΑΔΜΕΙΑ ὁ γ, ἀνθός, ΜΥΚΟΝΟΣ ὁ γ, ἀνθός. ΠΙΝΔΟΣ (Πολύ, Ἰδιος, Νέος, Δειλός, Ὁρατός, Σώμα).—441. Σκῆλος ποῦ γαυγίζει δὲν ἀγκάνει.—442. Ὁ δὲν νύξος καὶ ἔτεκε μὲν. (ὁδοί—ν' ἐν ορ—ὡς—καίεται καὶ μὴν.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)

ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχον ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ 24ος.—Ἐκαστος τόμος δραχ. 3, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δραχ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1918)

ὑπάρχον ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος ἀρραπτος δραχ. 10 καὶ ραμμένος δραχ. 11. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν λεπτὰ 50 ὁ ἀρραπτος καὶ δραχ. 1,50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δραχ. 1,50 εἴτε ἀρραπτος εἴτε ραμμένος.

Ἐξεδόθησαν

ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,

Διηγήματα Ξενοπούλου

Δρ. 5. (καὶ ταχυδρομικῶς 5,50)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλῶς στοιχείᾳ δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξεις, μετὰ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ παχὰ λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—586]

Β' ΚΑΛΗΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ἔχομαι ἐλαιογραφίαι, ζωγραφίαι, ἀκουαρέλες, θαλασσογραφίαι, σχέδια, πολεμικὰ cartes postales, τέλο; δ, τι καλλιτεχνικὸν μπορεῖτε νὰ μοῦ στείλ(ε)τε. Στείνατε τὰ δικά σας ἀπ' τὰ ξένα.—Θὰ βραβεύω χωριστὰ τεύχη, χωριστὰ ἐκείνα.—Ἀν ἀξίξῃ τάντις μετὰ πένθ' ἂν στείλετε περισσότερο ἀπὸ 5 δραχμὰς, ἂν βραβιυθῇ ἢ ἂν ἐπαινεθῇ, θὰ εἴσ(ε)λ(ε)ω καὶ τάντις μου.—Προβλεπῶ αἰνῆμα τρίμην.—Βραβεῖα πολυτελέστατα.

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ Poste Restante
Στὰ Γιάννινα
(10'—587)

ἰδοῦμα τῆς Ἡπείρου, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρότασιν, ἀλλὰ δὲν ἀλλοιογραφῶ.
Μεγάλῃ Ἑλλάδι
(10'—588)

Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς, Δευτεριᾶς τοῦ Σκλάβου, Ἰάδρε, Ζιέτα, Ναυτάκι τ. Βοσπόρου, Ἀνοικτοχάρι, Ρῆγα Φεράτε, Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Ἀρματούργων, Ἀγαπῆναις τῆς Ἑλληνισμοῦ, Ναυτοπία, τετραδία καὶ δὲν ἔλαβα.
Μεγάλῃ Ἑλλάδι
(10'—589)

Ὡρολέυκη Ἀφροδίτη, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρότασιν δέχομαι. Ἐστὶν ἡ Σανδὸς Ἰπποκρίτης
(10'—590)

Νηρητὶς τ. Δασὼν, ἀνταλλ' ἀσσορμ. Μ. κι' ἐπιστολάς;—Ρομαντικὸν
(10'—591)

Ἀνακτιθὲν Ἰδεῶδες, Παρελλήλως Ἑλπίς, σὰ; εὐχαριστῶ διὰ τὰς τὴς εὐχῆς.—ΞΑΝΘΟΜΑΛΛΟΥΣ
(10'—592)

Μαυτοπούλα, πῶς; πέρασε σὺ ταξιδίον σου τῆς Σμύρνης;
Μπερετίνι, Ἑλλάς
(10'—593)

Νὰ στέλνεται καὶ γιὰ μετὰ ποσὸν Μ. Μυστικῶν. Λέγουσι ποσὸν ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΥ
(10'—594)

Θεριαμβεύων Μεγαλοῖδεατη, γνῶμην γιὰ τὴν μεγάλην ἀπαρτή τοποῖτη τόλμην, ἀψηφώντας τὴς ἐξηγήσεις μερικῶν. Δυνατός
(10'—595)

Ἰπποκρίτης δὲ Βαδρῶ, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν περὶ γιὰ ἐκτίμησιν, Σὰ; συγγνώμην...
(10'—596 Καθυστερήσασα)

Τιμημένη Γαλανόλευκη, Βασίλισσα, δὲν βασίω πιά, δὲ ἀνκαλύψω. Ἡ Δάφνη, ἡς τὸ φανερὸν γνωρίζω, εἶπε. Ἀλλὰ ταῦτα.
Διαβολοκόρ
(10'—597)

ΛΗΘΗ, χίλια, εὐχαριστῶ δι' ὅσα Μ. Μυστ. Λέγουσι ν' ἀνκαλύψω ἐκ νέου μετὰ τὰ ὀνόματά.
ΕΠΤΑΛΟΦΟΝ
(10'—598)

Σύλλογος "Ἐνωσις". Ἀντιπρόεδρος Πειραιῶς: Κόδρινος, κ. κ. Ζητούνται ἀντιπρόεδμοι. Γ. Καχριμάνη, Ἐπικούρου 8, Ἀθήναι.